ISSN 1307-7619
5 AĞUSTOS ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/30 No: 673
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

UYKUSUZ

Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş, Kurban Bayramı hutbesini de elindeki kılıçla okudu

PARTNERİM SAMET İLE BİR İŞ GÜNÜ

2014 Ağustos ayında Karaköy limanına yanaşan *cruise* gemilerini karşıladım. Gönüllü değil tabii. Bir turizm şirketi adına, part time çalışan statüsüyle, bir günlüğüne. Görevim limanda bekleyip gemi yanaştığında inen yolculara güler yüzlü birer hoş geldin sunmaktı: "Velkam mam, velkam sör." Bir de partnerim vardı: Samet. Samet'in yoklama yoklama kağıdına attığı imza, henüz tanışmamışken kendisiyle ilgili bir ön yargıya varmamı sağlamıştı. Zarif birer kuğu gibi bir üst satıra uzanıp benim estetik fukarası imzamı iki yerinden bölen s'si, t'si, o kendinden emin çizgisi... Belli ki ileride çok daha önemli kağıtların altına atılması için planlanmış, part time çalışan yoklama kağıdında bir yıldız gibi parlıyordu...

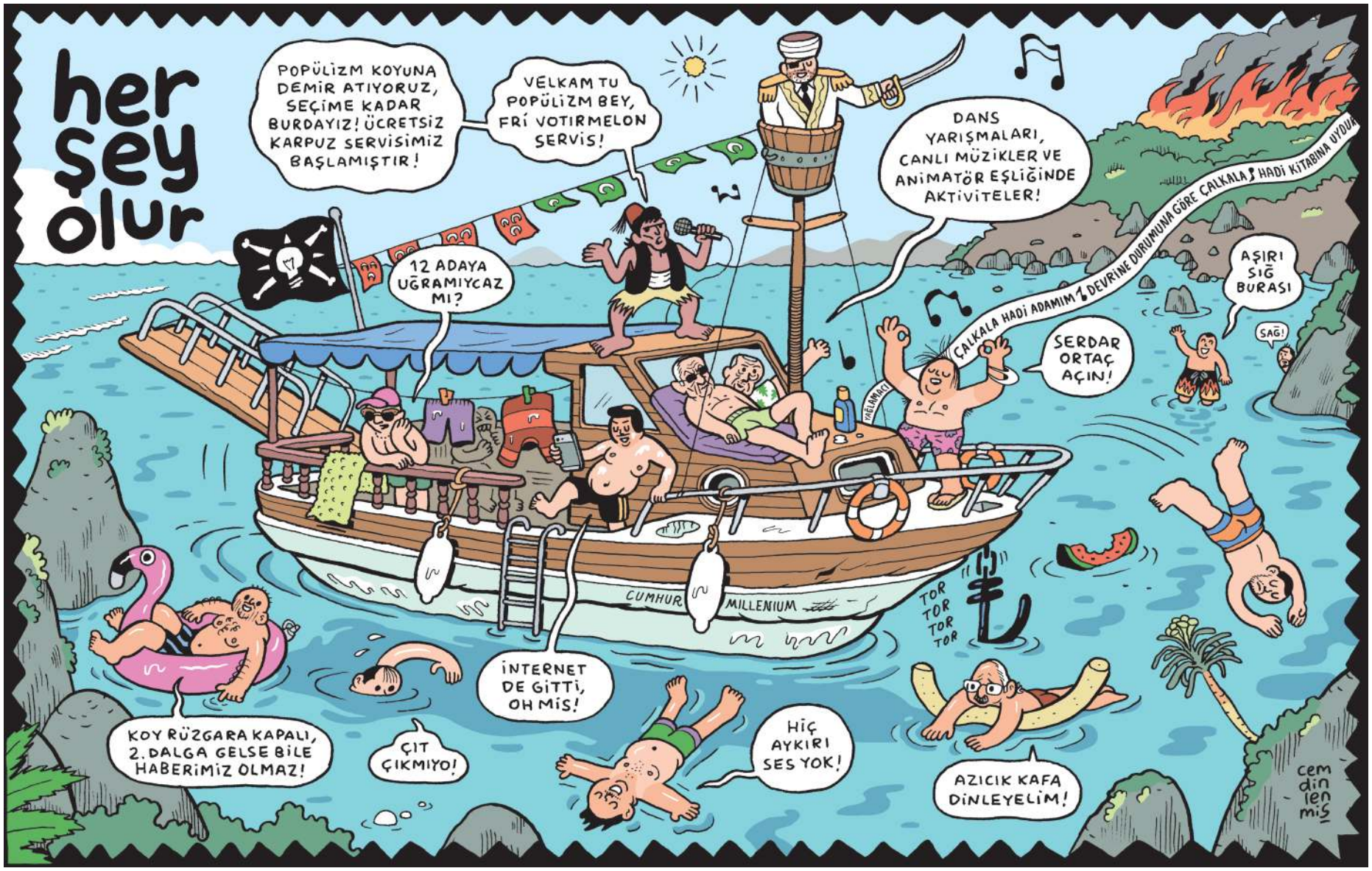
Hızlı bir kahvaltının ardından şirket logolu tişörtlerimizi giydik ve limanda yerlerimizi aldık. Yanaşan geminin kapıları açılıp da yolcular oluk oluk akmaya başlayınca, hatırı sayılır bir süre boyunca güler yüzünüzü takınıp prosedür gereği yalnızca "velkam mam, velkam sör" demekten başka hiç bir şey yapamıyorsunuz. İşin en zor kısmı burası. Beşinci dakikadan itibaren kelimeler üst üste söylenmekten birbirine giriyor, hece sıraları karışıyor, sonra harfler kaymaya, ağız uyuşmaya başladığında konuşmak; bir iletişim biçimi olarak dilin gerekliliği, her şey anlamsız gelmeye başlıyor. Bu durum geminin büyük bölümü boşalıp da geriye kalan 50-60 yolcu daha uzun aralıklarla inmeye başlayana kadar devam ediyor.

İşte partnerim Samet'le ancak, ilk yoğunluk bitip de nazlı tayfa inmeye başladığında tanışma fırsatı bulabildik. Önce birbirimize hızlıca normalde neler yaptığımızı sorduk. Klasik part time iş muhabbetidir. "Benim normalim bu Samet" dedim. "Bugün yolcu gemisi karşılarım, yarın bir toptancı deposunda mal sayarım, ertesi gün dar menülü bir restoranın mutfağında patates doğrarım. Çocukluğumda ülkemizdeki ara eleman sıkıntısı hakkında bilgilendirildim bir kere. Almanya'nın bu konuda ne kadar doğru adımlar attığı ve ekonomisinin halinin ortada olduğu filan hep anlatıldı. O gün ara elemanlık davasını beynime kazıdım ve kendimi bu işlere adadım. Sen neler yapıyorsun?" Samet sözlerine, daha önce canlıda hiç karşılaşmadığım bir yöntemle, kendini üçüncü tekil şahsa çekerek başladı: "Anlatayım da dinle... Bir gün bir çocuk varmış, adı Samet. İki kilo yedi yüz gram doğduğu Sakarya Devlet Hastanesi'ne yıllar sonra ilaç mümessili stajyeri olarak döneceğini kim bilebilirmiş?" Bu üslup sıradan olaylara destansı bir hava katabilmesi avantajının yanında tüm karakterlerini yeni tanıdığınız bir hikaye için uygulandığında arada kafa karıştırabiliyor: "...sen bilirsin demiş, ben bu ilişki için elimden geleni yaptım, gerisi sana kalmış demiş..." "Kim kime demiş Samet, diyen mi sensin, kız mı sana söyledi? Velkam mam."

İlk iş günümüzün yoğun saatlerini geride bıraktık. Güneş tepemde, Samet yanımda, o da benim gibi sıcaktan yılmış, hikayesinin sonunu üçüncü tekil şahıs sevdasından vazgeçerek hızlıca bitiriyor: "Kanka işte sonrası da buraya taşındım, yaz sonuna kadar çalışıp dil okulu için İngiltere kısmetse..." Bir süre konuşmadan bekliyoruz. Sessizliğin sorumlusu benmişim gibi hissediyorum. Tüm yükü Samet'e yükledim, biraz mahcubum. "Benim anlatacak bir şeyim yok mu? Çevrene bak Akın. Bir şeyler göreceksin. Gemici düğümü? Uzakta liman polisi? Anarşist bir çıkış mı yapsam? Yersiz ve riskli. Deniz, martılar?" Bir yolcu iniyor, ikimiz de karşılama işini birbirimize bırakıyoruz, ufak bir anlaşmazlık, yolcuyu "velkamsız" uğurladık. Manşeti birbirine bırakıp topu yere düşüren Eczacıbaşı oyuncuları gibi. Yapmayın kızlar! Olsun, olur böyle şeyler. Belimdeki telsizden ikimizin de duyabileceği bir sesle geriye yalnızca bir yolcunun kaldığı müjdeleniyor. Saatlerdir güneşin altında beklemiş tenim, Kristof Kolomb'u Amerika kıyılarında karşılayan yerlilerden daha az kavruk değil; şimdi ülkemizi keşfetmeye gelen son Avrupalıyı heyecanla bekliyoruz. Son düzlüğe girmenin verdiği rahatlıkla bu defa benim çenem açılıyor: "Orta çağda deli olduğunu düşündükleri insanları gemilere bindirip açık denizlere salıyorlarmış. 'Gidin bir hava alın gelin' der gibi. Bir nevi *cruise* tatili, heh heh." Samet tarihle teşbih sanatını harmanladığım bu tespitime pek ilgi göstermiyor. Ya ne olacaktı? Çocuğun tüm hayallerine "güzelmiş" deyip geçtim, bir anda *Deliliğin Tarihi* mi tartışmaya başlayacaktık? Nihayet son yolcumuz da göründü: Krem rengi keten şortuyla aynı renk sandaleti, üstüne *che* tişörtüyle seksenlerinde bir amca. Ağır adımlarla kapının eşiğine yaklaşıp duruyor, ülkemize ayak basmakta tereddüt eder bir hali var. "Gel amca gel güvenli. Duydukların hep basının uydurması." Yürüme zorluğu çeken amcaya çıkışa kadar eşlik edip mesaimizi bitirdik, vedalaştık ve bir daha partnerim Samet'le hiç görüşmedik.

Yıllar sonra duydum ki Samet, imzasının hakkını veren bir işte yönetici konumuna yükselmiş. "Sakarya Devlet Hastanesi'nde iki kilo yedi yüz gram doğan bu parlak çocuğun, bir gün karşıladığı gemilerin içinde yolculuk edip Dünyayı dolaşmayacağını kim söyleyebilirmiş?"

Yetmez ama evet fakat iyi olacaktı çok da güzel iyi olacaktı siz de bilemediniz ki ama hiç de bilenecilik (YAEFİOÇDGİOSDB-KAHDB'cilik) üzerine bir kaç satır.

Son on yılın en civcivli tartışmalarından biri, şimdiye kadar sıkılmadıysanız, gelmiş geçmiş en aptalca pazarlık cümlesi olan "**yetmez ama evet**" ifadesinde billurlaşan aymazlık. Öncelikle ifadenin, ajansa kayınpederinin torpiliyle girmiş junior reklam yazarı tarafından önerilip toplantıda kimse **"Ulan böyle aptal pazarlık mı olur, sen teklifi kabul ettikten sonra yetmemesinin ne anlamı var e be Türkçe'den borçlu geçmiş vasıfsız,"** demediği için müşteriye giden bir slogan olduğunu belirtmeli.

Peki on yıl içinde zamanla **"Yetmez ama evet ama yani olur ne bilelim hâlbuki iyi olacaktı çok da güzel iyi olacaktı olamadı siz de bilemediniz ki ama hiç de bilene"** hâlini alan bu aymazlığı neden hâlâ konuşuyoruz? Ve allahaşkına neden şu değişiklikleri hiç konuşmuyoruz? Meşrebimize göre "**evet**," "**aa yetmez ama evet**, "**hadi oradan hayır**" ve "**top da sizin, saha da, kendiniz çalın kendiniz oynayın**" şeklinde tavır aldığımız referandumda; neye evet, neye hayır dedik gerçekten ne kadar biliyoruz?

Koskoca ülkenin aydınları bile inci sözlükçü ergen edasıyla "özet geç piç," diyerek çok güvendikleri bir takım dallamalardan neye oy vereceklerini öğrenip bu özetleri bize fikir yazısı diye sattılar, aradan on yıl geçti, hâlâ aynı konu tartışılıyor ve bir allahın kulu da çıkıp bu değişiklik teklifi neymiş diye bakma zahmetine girmiyor. Hepsine bravo doğrusu. Zaten maddeler yerine *yetmez ama evet* diyenlerin konuşulmasının sebebi beyefendilerin neye evet dediklerini hâlâ bilmemeleri ve yanıldıklarını kabul etmeye asla yanaşmayan dev kibirleri.

Bu aymazların bir kısmı *"Ne yani AB reformları, hukuk devletini azınlık haklarını, yargı bağımsızlığını savunmasa mıydık?"* diyor. Eşek kadar adamların okumadığı buradan anlıyoruz işte. Zira maddelerin bu saydıklarıyla ilgisi yok. Zaten yarısı, zerre kadar anlamı olmayan laf kalabalığı. Atıyorum eski maddede *"kadın erkek eşittir, devlet bu eşitliği sağlar,"* yazıyor; buna "*eşitlik sağlamak amacıyla yapılanlar eşitliğe aykırı olarak yorumlanamaz*," cümlesi eklenmiş, gerçek bir gereksizlik. Bir diğeri özel hayatın gizliliğiyle ilgili, zaten mevcut hak kapsamındaki bir konunun talep de edilebileceğini yazmaktan ibaret. Misal birinde, *asker kaçakları ve ceza soruşturması bulunanlar yurtdışına çıkamaz*, maddesinden asker kaçakları düşürülmüş. E ama asker kaçaklığı nedeniyle ceza soruşturması varsa? Resmen bomboş. Hele hele bunu referandum konusu yapmak iyiden iyiye delilik.

Yok meclis başkanlık divanı 2+3 yıllık değil de 2+ kalan süre kadar oluyor; yok baro, tabipler odası gibi kuruluşlarının üyelerine verdiği cezalar daha önce uyarma ve kınama cezalarıyla ilgili olanlar hariç yargı denetimindeyken değişiklikle uyarma ve kınama cezaları da yargı denetimine alınıyor. E ne ki bu şimdi? Bunlar mıydı faşist 12 Eylül anayasasının zulüm maddeleri? Bu maddelerden "demokrasi ve insan hakları" çıkartanın derhal kanun zoruyla ilkokul dörtten itibaren tekrar okula gönderilmesi lâzım, neticede 12 yıl zorunlu eğitim var.

Ama ortaokulu ite kaka da olsa bitirmiş herhangi biri bu teklifi okuduğunda bunun tamamen yargının denetimiyle ilgili olduğunu görebilirdi. O maddeler de çok daha uzun ve biraz karışık olduğundan tabii ki onları da sahtekar bir raportör müsveddesinin "çok iyi olacak çok da güzel iyi olacak," yalanına kanarak *"Neyse, bu diyorsa doğrudur herhâlde,"* diye savunup evet demiş adamların hâlâ neye evet dediklerini bilmediği açıkça ortada.

Ha yıllardır ağızlarına sakız ettikleri de anayasa mahkemesine bireysel başvuru ve 15. Maddenin kaldırılması. Nedir? Artık anayasa mahkemesine bireysel başvuruda bulunabiliyoruz ki bu sadece AİHM sürecini geciktirmeye yarıyor aslında, olsa ne olmasa ne. 15. madde kalkınca da Kenan Evren ve hempalarına dava açılabildi. E sonuç? Koskoca okumuş adamlar, 100 yaşında adama müebbet verilse de bir gün bile yatmayacağını, davanın temyiziyle şusuyla busuyla sonuçsuz kalacağını elli kere söylense de anlamadılar. Ve bu kadar aymazlıkla, hâlâ dünyadaki her şeyi bilen onlar, hâlâ onlar dışında herkes yanılıyor, hâlâ hepimiz salağız bir onlar akıllı.

Hayır, bu **Yetmez ama evet fakat iyi olacaktı çok da güzel iyi olacaktı siz de bilemediniz ki ama hiç de bileneciler** herkesi çileden çıkartıp kendilerine şöyle yedi renkli sövdürerek haksızken haklı çıkmaya çalışıyor herhâlde, başka açıklaması yok. Hâlbuki ben bu hafta ne güzel son seyrettiğim Hakan Ural filmini yazacaktım. Neyse onu da haftaya yazarım artık.

nisan hakan

Mehmet Bey'in Yoğun Yaşadığı Bir Gün - Bölüm 2

Mehmet Bey'i neşelendiren tek şey kızlarının bu sene ona bluetooth hoparlör alamayacakları gerçeğiydi. Bluetooth hoparlörü geçen sene almışlardı. Ondan önceki sene sekiz başlıklı bir erkek saç ve vücut kılı düzenleme aleti. Alet, hayata karşı muazzam bir açlık duyan, doymak bilmeyen bir canavardı. Sadece saçları ve vücut kıllarını değil, etleriyle kemikleriyle insanları, bütün dünyayı parçalarına ayırıp yutmak ister gibi bir görüntüsü vardı. Mehmet Bey cihazı sadece ayda bir burun kıllarını almak için kullanıyordu. Sakallara akla hayale gelmeyecek şekiller vermek, insanı insanlıktan çıkarıp tam bir dolandırıcıya çevirmek için yaratılmış bu alet ihmal edildikçe açlıktan aklını yitirmişti. Her gün duş sonrası banyo dolabından Mehmet Bey'e "DAHA! DAHA ÇOK SAÇ! DAHA ÇOK KIL! DAHA ÇOK BAŞLIK! Beni daha ne kadar bu banyo dolabında tutabileceğinizi zannediyorsunuz Mehmet Bey? Önce sizi, sonra da o vizyonsuz berberinizi öldüreceğim... Sizden geriye macar salamı gibi pembe bir et yığını kalacak. Üzerinizde tek bir tane tüy bile bulamayacaklar!" diye bağırıyordu. Traş makinesi Mehmet Bey'in tüylerini diken diken ediyordu. Bluetooth hoparlör ise iyiydi, iyi anlaşıyorlardı. Ne demişti kızı hoparlörü hediye ederken? "Yazlığa da götürürsünüz, orada iyi olur" gibi bir şey demişti. Alanı da, vereni de ne kadar üzüyor hediyeler.

Mehmet Bey

Kızları, damatları ve torunları anlamsız bir dakiklikle tam olarak geliriz dedikleri saatte geldiler. Evin kalbi salonsa kapının önü de gırtlağı gibi bir şeydir. Kapının önünde bir anda o kadar kişi aynı anda yığılıp ayakkabılarını çıkartmaya çalışınca ev boğazına kemik kaçmış hayvan gibi olur, garip sesler çıkartır, kasılır, "eyvah hayvan gidiyor" dedirtir. O titremeleri, kasılmaları evde uzun süre yaşamış insanlar hisseder, üzülür. Mehmet Bey'in içinden yetişkinleri olmasa bile ufak torunları alıp salona doğru "e hadi be!" diye fırlatmak geçti bir an için ama kendini dizginledi. Çocukları bir yerden bir yere fırlatmak çok ender sorunları çözüyor, çokça ise daha büyük sorunlara yol açıyordu.

Hoşça kal küçük adam.

Mehmet Bey bunu zor yoldan, yaşayarak öğrenmişti. Bir keresinde bir komşunun çocuğunu kendi balkonlarından komşularının balkonuna fırlatmıştı. Anahtarı almadan dışarı çıkmışlar, kapıda kalmışlar, "sizde tornavida falan varsa bizim kapıyı açıverseniz" diye Mehmet Bey'in kapısına dayanmışlardı. Mehmet Bey tornavidanın kapıyı s.kerteceğini, tornavida giren kapının bir daha iflah olmayacağını, günün sonunda bütün kilit sistemini ve hatta çerçevesiyle birlikte kapıyı değiştirmek durumunda kalacaklarını, çilingir çağırmalarının daha hesaplı olacağını açıklamış fakat kadını bir türlü ikna edememişti. Kadın çilingirlere karşı mantık dışı bir korku duyuyordu. Arkadaşından mı, akrabasından mı bir yerlerden dinlemiş: Çilingirler kapısını açtıkları evin anahtarlarının kopyasını yapıyorlarmış, hiçbir şey yapmasalar bile o anahtarlara bakıp hayaller kuruyorlarmış, istesem altınlarını çalarım diye düşünüyorlarmış. Mehmet Bey "bu kadar saçma muhabbet dinleyeceğime kapıyı kırsam daha iyi" düşünmüş ama yine de talihsizlikler yüzünden hem çalışıp hem de çocuğuna tek başına bakmak durumunda kalan bu kadına masraf çıkmaya gönlü elvermemişti. "Çocuğu sizin balkona fırlatalım, o balkon kapısından girip içeriden kapıyı açar" önerisinde bulunduğunda hem annenin hem de çocuğun bu işe bu kadar hevesli olacağını tahmin edemezdi. Zorlu hayat koşulları anne ve sekiz yaşındaki oğlunu iyi bir takım haline getirmişti. Belli ki birinin ulaşamadığı yere diğeri uzanıyor, birinin uzanamadığı yere diğeri tırmanıyordu. Günün sonunda çocuğu el birliğiyle Mehmet Bey'in balkonundan komşu kadının balkonuna fırlattılar. Balkon kapısının da kilitli olduğunu ve dışarıdan açılamadığını fark etmeleri uzun sürmedi. Mehmet Bey bu iyi niyetli hatanın bütün sorumluluğunu üstlendi, vakit geçirmeden tanıdığı bir çilingiri çağırdı, bütün masraflarını kendi cebinden ödedi. Çilingir gelene kadar eşi Meral Hanım balkonda mahsur kalan çocuğa bir torba içine koyduğu kurabiye ve börekleri fırlattı, Mehmet Bey ve çocuğun annesi ise şarkılar söyleyerek, fıkralar anlatarak çocuğu bir saate yakın eğlendirdiler. Hayır, çocukları bir yerden bir yere fırlatmak hiçbir sorunu çözmüyordu. Yine de çocuğun annesi balkon kapılarının dışarıdan açılmadığını biliyor olmalıydı. Yine de...

Mehmet Bey daldığı düşüncelerden yanaklarından öpülerek dünyaya geri çağrıldı. Kızları ve torunları ve damatları yanaklarını öpmeye başlamışlardı. Doğru ya, böyle bir şey var diye kendisini öpen herkesi geri öptü Mehmet Bey. Daha hediyeleri verdiklerinde, hatta evden giderlerken de öpeceklerdi. Mehmet Bey yanaktan öpülmeyi o kadar da sevmiyordu.

Devam edecek...

ORTAM

En telmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet:
AYLARDAN ŞUBAT. GEYSU ÇILKIN Bİ AVRUPA TATİLİ YAPMAK DOSTU DÜŞMANI ÇATLATMAK İSTER

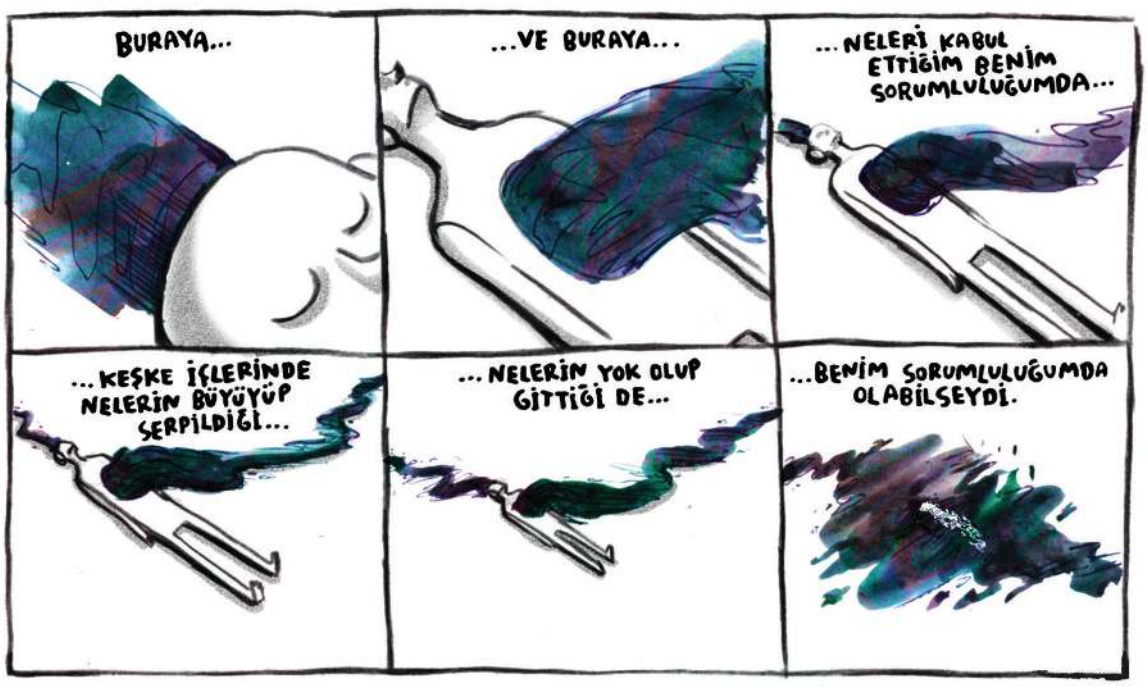

PEGAZUZ'AN PARA KURTARMAK KOLAY MI SANIRSIN GAFİL?

CEM GÜVENTÜRK

æ Merhaba.

æ "Karabağlar" ile "kurbağalar" aynı şey. Zorlasan "kerbela"da aynı şey.

æ Ya arkadaş o değil de, insanın kendi donunu tanımaması ne demekmiş. Çok korkunç bir şeymiş insanın kendi donunu tanımaması. Dağlar taşlar uçuşsun kuşlar. Kuru ağaçlar, tahta kaşıklar. Sırt sırta. Neyse, ne diyordum, insanın kendi donunu tanımaması gerçekten çok korkunç bir şey. Çünkü insan böyle bir şeye hiçbir zaman için hazırlıklı değil. Özellikle biz erkekler. Biz erkekler donlarımız konusunda gerçekten çok takıntılıyız. Onları tanınmaz hale gelene kadar yüzlerce kez giyiyor da giyiyor, giyiyor da giyiyoruz. Allah'ım düşününce biz donlarımıza böyle neler ediyoruz. Geçen donumu tanıyamadım evde. Şoke oldum. Askılıktaki donumu tanıyamadım. Hemen kalbim sıkıştı. O pis don elde, ciğerimden hırıltılı sesler gele gele Özlem'ime ulaştım. Dedim "bu kimin donu?" "Saçmalama Alpay, tabii ki senin donun" dedi. O zaman bir ferahladım. Sonra dona şöyle uzun uzun bir baktım, inceledim, evirdim çevirdim, dona neler ettim. Sonra bir yerden hatırlar gibi oldum. Zaten iki gri donum vardı, baktım totalli toplamda elimdeki gri donla birlikte hala iki gri donum var, onun da kendi içinde bir sağlaması oldu, bir de bir deseni vardı üzerinde çiçekli, belli belirsiz ışığa tutunca o deseni de görür gibi oldum, işte o an benim sarsılarak titreme anım oldu. Gözyaşlarıma boğuldum, "donumm, donum benim" diyerek donuma gömüldüm. Donum yüzümde, dizlerimin üzerine çöktüm. Hönkürerek ağladım. Ben son zamanlarda hiçbir şeye bu kadar yükselmemiş, bu kadar mutlu olmamıştım. Olmamışştımm.

æ "Ellysee" ile "el işi" aynı şey.

æ Bilen bilir, Deniz Cem diye bir arkadaşım var. Pop şarkıcısı. Özellikle yurt dışında hayvan popüler. Kendisine" Türkiye'nin Tarkan'ı" diyorlar. Saçma tabii yani. Türkiye'nin Tarkan'ı çünkü zaten Tarkan. Geçen de yine bir araya geldik, durumun saçmalığından bahsettim biraz. "Ağabey zaten onlar da farkına vardı bu saçmalığın, artık bana Türkiye'nin yeni Tarkan'ı diyorlar" dedi. Dedim "ağabey o daha saçma, sen kırk beş yaşındasın, kırk beş yaşında biri nasıl yeni olabilir" dedim. "Boşver oğlum" dedi "ayıktırma, Alla Allaa, sana da dert oldu ha benim Tarkan'lığım" dedi. Dedim "yok ağabey ondan değil de, şey değil de." "Yok yok, çekemiyorsun sen benim Tarkan'lığımı" dedi. Dedim "ağabey ne çekemeyeceğim senin Tarkan'lığını, hayret bir şey" dedim. "Ne bileyim, sen Tarkan olamadığın için olabilir mi acaba, ben Tarkan'ım sen Tarkan değilsin, bu yüzden olabilir mi acaba" deyince ben artık patladım. "Gardaş" dedim, "kusura bakma ama sen de Tarkan değilsin, Tarkan mısın sen şimdi, Tarkan görmesek, Tarkan'a bak, Halla Hallaa ya" dedim. O günden beri konuşmuyoruz birbirimizle. Gerçekten çok saçma gelişti her şey.

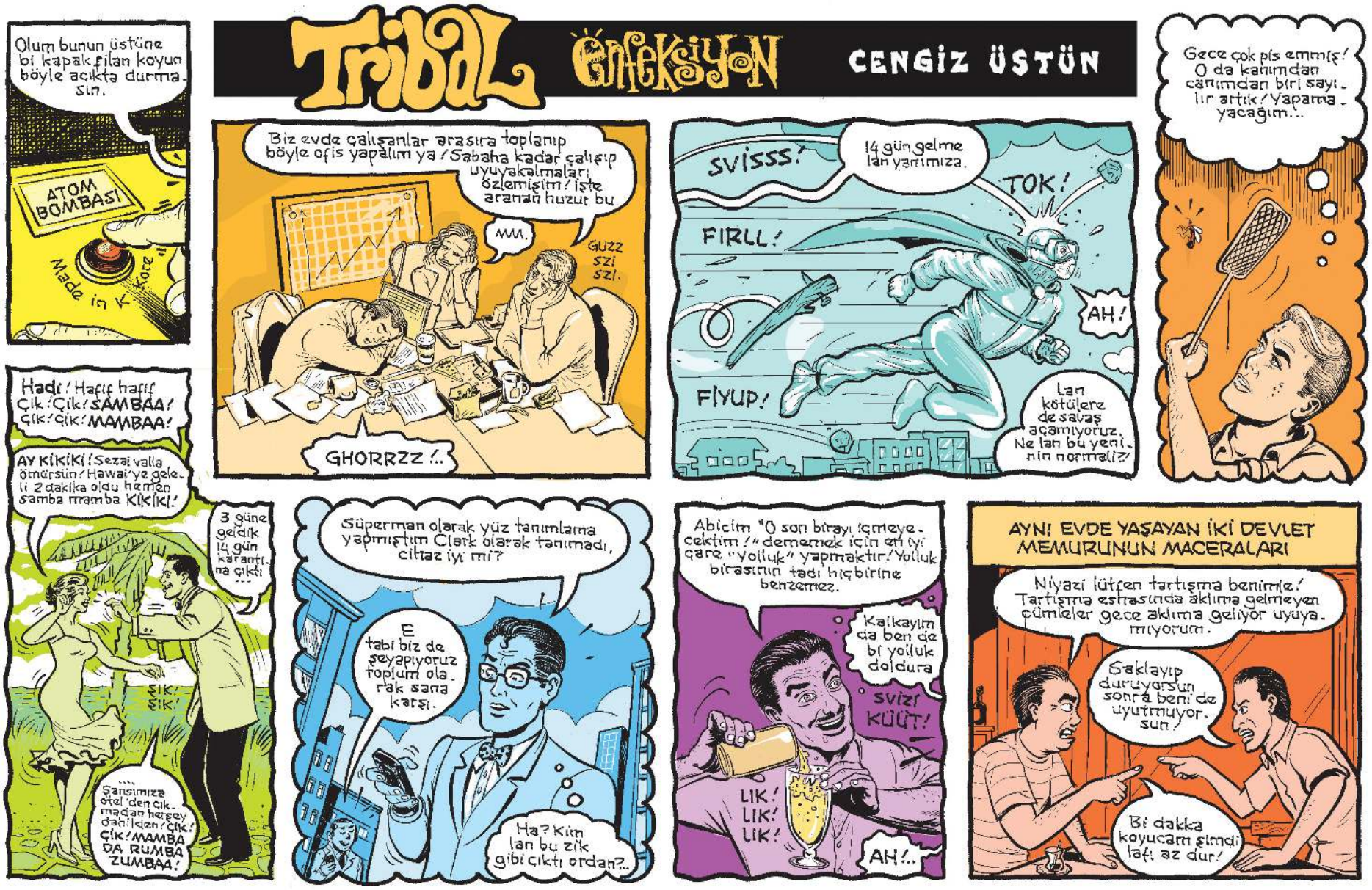
æ Maknum yerken çikolata parçacığı düşüyor ya zaman zaman öyle yere, hüzünlenmiyor musun, bence hüzünleniyorsun. Çünkü insanın hüzünlenmemesi mümkün değil.

æ On kilo kedi kumu bitmez sanıyorsun ama bitiyor ya, hüzünlenmiyor musun. Bence tabii ki çok hüzünleniyorsun. Bunu sormak bile çok saçma.

æ Geçen de ne saçma bir şey oldu. Evde öyle gece diş fırçalarken yürümeye diye çıktım öyle evin içinde. Sonra aklıma bir şaka geldi, dedim "ben bunu tweet atayım." "Diş fırçalarken yürümeye diye çıktım, Kütahya'dayım" diye, bence orta halli, biraz eski model, hatta zorlarsan kötü sayılabilecek bir şakalı tweet attım. Ama ben zaten şaka iyi olmuş, kötü olmuş, "onunda değilim", bundan sonra yaşananlar saçma. Özlem'im mesaj attı bana. Kendileri o anlarda ailecek Erdek'te tatildelerdi. Ben aileden olmadığım için, neyse. "Kütahya'da mısın" diye mesaj attı bana. Dedim "o nereden çıktı acaba?" "E Kütahya'dayım demişsin" diye yazdı. Dedim "o bir şakaydı, ayrıca ne işim var ya benim Kütahya'da" dedim. Ha Kütahya'yla benim bir alıp veremediğim yok, defalarca da gittim daha önce, bisikletle bile gittim, her yerin kendine göre bir güzelliği var da, "benim şu anda ne işim var acaba Kütahya'da" dedim. "Şakayı anlamadım" dedi. "E yuh" dedim. Sonra şakayı açıkladım. "Komikmiş" dedi. Şakanın zerre komik olmadığını o an anladım, tweet'i de bir süre sonra sinsi gibi sildim. Anlatacağım bu kadar.

æ Araba aldığımdan beri son beş senedir hiç otobüse binmiyorum. Şu uzun yolculuklar için kullandığımız otobüslerden bahsediyorum. Son beş senedir hiçbir otogara girmedim mesela. Eskiden hayatım otogarlarda geçerdi. Her şey değişti. Şimdi sahnede Bandırma Otogarı'nı anlatıyorum mesela. "Ağabey o otogar değişti artık" diyorlar. Ben de artık anlatmıyorum. Eskiden Aşti'yle Esenler Otogarı'nı karşılaştırıyordum, Esenler Otogarı da değişti. Şu an Muğla'dayım. Muğla Otogarı da değişmiş. Bisikletle gezerken gördüm yeni yerini. Her şey değişirken en çok da otogarlar değişiyor. Aydın Otogarı değiştiğinde üzülmüştüm. Gördüğüm tüm otogarlar içinde yine de kesinlikle en efsanesi Bandırma Otogarı'ydı. Çok küçük, dev klostrofobikti. Hoş bir anım da var Bandırma Otogarı'yla ilgili. Oyunlarımdan birinde anlatıyorum yine Bandırma Otogarı'nı, en önde bir hanımefendi oturuyor, "Bandırma Otogarı'nı benim babam yaptı" dedi. Ben tam, "ula bu nasıl bir denk geliştir, nasıl çevireceğim şimdi" diye düşünürken, "ama haklısınız, gerçekten öyle bir otogardı" dedi. Çünkü gerçekten öyle bir otogardı. Daha sonra da dedi ki, "babamın canı öyle çekmiş, yapacak hiçbir şey yok" dedi. Harika bir andı.

æ Hoşça kal.

Yeni Yuvam

Üniversite boyunca aile evinde yaşadım. Mezun olduktan sonra ise nerede boş oda varsa oraya yerleştim. Evimi, odamı seçme şansım olmadı. Düzeni çoktan oturmuş evlere sonradan geldiğim için mobilyaların yeri, halıların rengi, perdelerdeki şekillere dair fikirlerim hiç merak edilmedi. Yıllardır özgür irademle seçip kendi isteğime göre kurabileceğim bir yuva hayal ettim. Sonunda şartlar olgunlaştı ve iş arkadaşım Akın'la ev aramaya başladık. Ama bir yerden sonra işlerimi yetiştiremeyip ev gezmelerini kaçırmaya başladım. Son bir kontrol için bile bakamadığım bir evi tuttuk. Ama zaten beraber bakmaya gitsek de her şeyi Akın'a soracaktım. Bir evi iyi yapan ne, muhtemel sıkıntılar nelerdir hiç bilmiyorum. "Rutubet var mı?" diye sorabilirim sadece. Onu da Akın sormuş, yokmuş. Bunun dışında birçok değişken var: Balkonun açıklık durumu, mutfak tezgahı, pencere sayısı, cephe, güneş, termostat, tüplü ocak, merkezi ısıtma, aidat ve bütün bunların ışığında o ev için verilebilecek maksimum para. Bunların net cevapları olsa yine ezberler öğrenirim, buna erinecek biri değilim ama bildiğiniz gibi bunlar çok karmaşık ve muğlak meseleler. Bu sebeple ben de bütün zihinsel mesaimi bunlardan anlayan insanlarla iyi ilişkiler kurmaya harcıyorum. Bu gündelik bilgi kaosunun içinde sizin elinizden tutacak insanları seçerken dikkat etmeniz gereken en önemli şey konu hakkındaki özgüveni ile bilgisi arasında uçurum olmaması. Akın'ın emin konuştuğu on bilgiden dokuzu doğru çıkıyor, 9/10 gayet iyi oran.

Yeni yuvanın kurulum aşamasında benim fiziki ve iradi yokluğumun yarattığı dengesizlik tüm hızıyla devam etti. Akın spotçularla pazarlık edip evin beyaz eşyalarını çözdü, eski evdeki eşyaların taşınması için nakliyecilerle anlaştı, elektrik ve suyu açtırdı. İlk gün evin sinek sorunu için bütün pencerelerin ölçüsünü alıp sineklikçiye (bu hangi esnafın alanına giriyor onu bile bilmiyorum) sineklikleri yaptırdı. Sineklikleri pencerelere monte etmesi gereken kişi bayram sebebiyle gelmeyince, sineklikleri pencerelerin önüne yasladık. Aradaki boşluktan gelen sineğe de kanımız helal olsun. Akın bunları yaparken bana verilen görevler internet paketini seçmek, gerekli para aktarımlarını gerekli hesaplara yapmak, yeni evin çevresindeki iyi restoranlardan yemek söylemekti. Resmen bilgisayardan anlayan ergen çocuk muamelesi görüyordum ve açıkçası bundan memnundum. Beceremediğiniz işleri bilip buna saygı duyan arkadaşlar edinmenin şöyle bir yan etkisi var, sizden halletmenizi talep etmedikleri için beceremediğiniz şeyleri becerememeye devam edersiniz. Belki ben de nalburla pazarlık yapabilirdim, eşya satan esnafa "Abi bu 300 lira etmez ya," diyebilirdim. Empati dolu arkadaşlarım sağ olsun bunu asla öğrenemeyeceğim.

İnterneti bağlamaya gelen görevli maskemden dolayı beni kadın sandı, erkek sesi duyunca irkildi. Bir süredir bu tarz buluşmalarda bıyığımı bir anlık gösterip maskeyi geri takıyorum. Kadın sanılmaktan utanmıyorum ama kimsenin sesimi duyunca ürkmesini ve utanmasını istemem. İnternetçi abi Akın adına imzalar attırdı bana. Onun adına açtırmışız. Taşınma süresince tamamen kendi başıma yaptığım tek iş interneti bağlatmak ama yine de Deniz'in adı yok! İnternetçi önemli bir kartını kaybettiğini fark etti. Her yeri aradı. "Üstüme zimmetliydi çok para alacaklar," diyerek evde sinirle dolanmaya başladı. Arabada düşmüş olabileceğini söyledim, "Hayır." Koridorda? "Hayır, evde düştü." Eşyasız salonda bembeyaz bir kartı göremiyor olamayız. "Sen dosyayı masaya koyarken kart oradaydı sonra yok oldu." İnsanların fikirlerine fazla önem verdiğim için bir şeyi çaldığım düşünüldüğünde ben de bir şeyi çaldığımı düşünmeye başlıyorum. Yirmi kere daha tekrar etti aynı cümleleri ve sinirle gitti. Keşke ben çalsaydım da pişman olup göz yaşları içinde verseydim, diye düşündüm.

Taze internetimizle yorumlardan iyi olduğunu düşündüğüm bir restorandan yemek söyledim. Akın dışarıda nalburdan perdeciye, mutfak eşyalarından halılara koştururken yemeğimi yedim. O sırada apartmanın dışında önce bir düşme sesi sonra kedi cıyaklaması duyuldu. Ben daha ne olduğunu anlayamadan vücudum suçluluk psikolojisine girdi. Evde olduğum anlaşılmasın diye kımıldamadan düşünmeye başladım. Evi inceledim, pencerelerdeki sineklikler birinin olmadığını fark ettim. Bahçesinin her yeri yavru kedilerle dolu apartmanımızla kötü bir başlangıç. 1 saat bekledikten sonra bahçeye baktım sineklik falan yoktu, gitti güzelim sineklik. Bütün taşınma sürecinde hiçbir şey yapmadığım gibi evde oturan insandan beklenen tek sorumluluğu da yerine getiremedim. Ben evdeyken, ev eksildi.

Bu kadarını gururuma yediremeyip hayata atıldım, komşuya buralarda bir sineklik görüp görmediğini sordum. Erkek sesi duyunca irkildi, görmemiş. Demek ki kedilere denk gelmedi, gelse söylerdi boş yere yaygara yapmışlar. Teşekkür edip vedalaşmaya hazırlanırken, balkondaki eşyalarını eve taşımasına yardım etmemi rica etti. Bu hayatta ne zaman bir yaşlıya selam versem fıtığımı zorlayan bir şeyler taşıdım. Terler içinde apartman görevlisine gittim. Sinekliği sordum, sanki bahçede sık görülen bir nesneymiş gibi tarif ettirdi. "Çocuklar almıştır," dedi. "Sizin su saati sorunluydu, Akın Bey'e de dedim onu açalım," diye ekledi. Beraber bodruma indik, o tornavidayla işlere girişirken ben ışık tuttum, eve gidip soğuk su getirdim. Yapmasına yardım ettiğim bazı işlerin bizim daireyle ilgisi olmadığına emindim ama bir şey diyemedim. Sineklik için beni pencereciye yönlendirdi. Tipimden bu işlerden anlamadığım belli olmuş olacak ki (ışık tutarken bile birkaç kez uyarıp yanlış tuttuğumu belirtmişti) pencereciyi yanımda arayıp konuştu, "Öğrenci bu çocuklar yardımcı ol." Sineklik işi pencerecinin alanına giriyormuş demek ki. Eve geri gelip sinekliğini yitirmiş pencerenin ölçüsünü aldım. Pencereciye gittim. Yan dükkanda internetçi vardı. Ona "Kart bende değil gerçekten," dercesine baktım. Yüzümü unutmuş gibiydi. Sen bu hafızayla daha çok çarpılırsın.

Şimdiye kadar kaçtığım bütün ev işlerin günahını çıkarıp sineklik meselesini yeni ev arkadaşıma rezil olmadan hallettim. Akın gelir gelmez, "Dengesiz duruyor ya bunlar, içeri mi alsak?" dedim. "Yok ya asla düşmez onlar," dedi. Sen düşmez diyorsan güvenirim, 9/10 gayet iyi oran.

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

DOKSANLI YILLARDA FANZİN EDEBİYAT

Babaannesinden devraldığı ismini pek beğenmeyen Havva, lise yıllarında başlayan edebiyat merakını, üniversitede şiire yönelerek devam ettirmiş, **'ben', 'sanrı', 'tansık', 'bungun'** gibi kelimelerin yardımıyla yazdığı şiirlerini "Çapak" isimli fanzin bir dergide yayımlamaya başlamıştı. Havva, yayımlanan ilk şiirinin ardından, ismindeki iki 'v'den birini atarak, Çapak'a gönderdiği ikinci şiiri **"Aksak Tango İçin Prelüd"**ü "Hava" ismiyle imzaladı. Gerçekten kötü bir fikirdi, ama 90'lı yılların şartlarında isminden harf atan şairler coşkuyla karşılandığı için kendisini uyaran hiç kimse olmadı. Havva'nın (ya da yeni ismiyle Hava'nın) bu şairane cesaretini ilk kutlayan da Çapak'ın kurucularından sıkı şair Kenan oldu. Kenan ve Hava kısa sürede öpüştüler. Çapak'ın ilk sayısında **"Can Çekişen Şiir ya da Siyah Beyaz Bir Ağıt"** isimli bir yazı yayımlayan Kenan, Hava'nın isminden attığı 'v'yi alarak ikinci yazısı **"Parçalı Metinler"**i Kenan V. ismiyle yayımladı. Kenan, bu hareketle hem aşkını ilan etmiş, hem de dedesinden aldığı ve pek memnun olmadığı kendi ismine klas bir hava katmayı başarmıştı. Çapak'ın 3. sayısı böyle bir ortamda, adeta bu aşkın meyvesi olarak doğdu. Hava, 3. sayıda, **"Bütün Babaanneler Ölür ya da V"** isimli bir şiir yayımlarken, Kenan V., **"Bu Bir V-eda Değil"** isimli aşırı simgesel yazısıyla sevgilisine hoş bir sürpriz yaptı. Hava, yazıdan bir bok anlamamıştı, ama yine de sevgilisine, "Ateş", "Su", "Toprak", "Ve Hava" ara başlıklarını taşıyan **"4 Element"** isimli uzun bir şiir yazdı. O gece epey bir seviştiler. Her boka anlam yükleyen fanzin dünyasının gıptayla baktığı mükemmel bir ilişkileri vardı.

Hava, Çapak'ın 6. sayısı çıkmadan hemen önce, 'v'sini Kenan'a bırakarak S.G. isimli başka bir şaire kaçtı. Son üç sayıdır **"V'ye Mektuplar"** isimli iyice anlaşılmaz yazılar yazan Kenan V., Hava'nın kendisini terk etmesiyle depresyona girdi. Üniversite tatile girdiğinde, Hava'yla planladıkları Asos-Behramkale tatilini içine gömerek memleketi Balıkesir'e döndü. Otobüste Hava'dan aldığı 'v'yi iade edip etmemek konusunda uzun uzun düşündü. Bir harf iade edilirken eski sevgilinin yüzüne çarpılamayacağı için kurduğu hayal simgesel boyutta çırpınıyor, bir türlü somut görüntülere ulaşamıyordu. "Artık istemiyorum, al 'v'ni!" diye bağırsa, Hava ne cevap verecekti? Kenan V, bu düşünceler içinde Akhisar civarında uykuya daldı. Rüyasında, kırtasiyeden aldığı büyük boy, fosfor yeşili bir 'V' harfini Hava'nın yüzüne fırlatırken, aniden ortaya çıkan Hava'nın yeni sevgilisi S.G., "Yediririm lan sana bunu!" diye bağırıyor, Kenan V'yi fena hırpalıyordu...

Kenan V. - Bu bir V-eda Değil, **Efe Budacı** - İntihar Gotik Harflerle Yürüyor İstanbul'a, **Bülent Canöz** - Tatavla Günlükleri, **Nur Fisun** - Yazmaklıklar, **Cem Narlı** - Yörüngesiz Şiirler, **Murat K.** -Ölü Atlar Zamanı, **Servet Gündüz** - Peronda Cinayet.

Kenan V, Balıkesir'deki ilk günlerinde kendini biraz iyi hissettiyse de, küçük şehrin sıkıntısı çökmeye başlayınca ("Oğlum sana kız mı yok, hadi bak baban hoşmerim almış sana" vb.) acılarına geri döndü. Geceleri uyumuyor, pencereden boş sokağa bakarak sürekli sigara içiyordu. Bir gece aniden gelen bir esinle, baktığı bu boş sokaktan uzun bir şiir çıkardı. Hemen ertesi gece, aynı boş sokaktan bir kedi geçince daha uzun bir şiir... Şiirlerine **"Sokağa Düşen Acı"** ve **"Acıdan Geçen Kedi"** isimlerini vererek altlarını Kenan V. diye imzaladı.

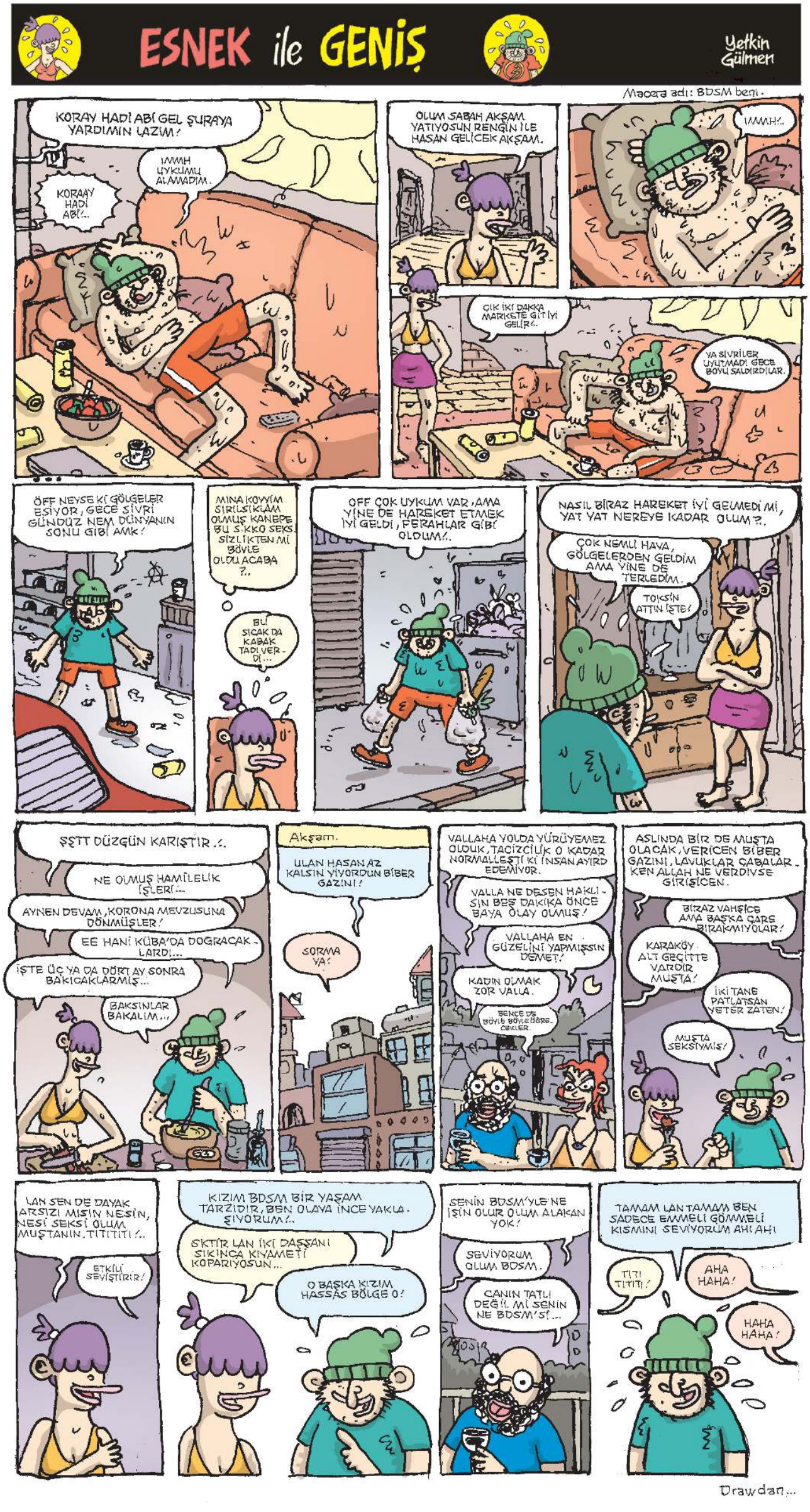
Kenan V'nin babası Halil Topaz, masada duran şiirlere uzun uzun baktı. Şiirlerde bir tür acı olduğunu hissediyor, ama hiçbir şey anlamıyordu. Bu zor günlerde oğlunun üzerine fazla gitmek istemeyen Halil Topaz, şiirler hakkında herhangi birşey sormasa da, aklını şiirlerden daha çok kurcalayan bir ayrıntıyı sormadan edemedi: "Oğlum bu 'V' de nerden çıktı? Topaz'ın nesini beğenmedin?" Kenan V, fanzin dünyası için anlamı olmayan bu soruya "Alla alla napıcaksın sen, öyle bişey değil o!" cevabını verip odasına çekildi. Aynı günlerde kendinden artık haber alamadığımız Hava'nın, babası tarafından "V'ye noldu kızım, Hava diye isim mi olur?" diye sorguya çekilip çekilmediğini bilmiyoruz. Bu soru sorulmuş olsa bile, Hava'nın "Bir adam aldı baba" cevabını vermesi pek mümkün gözükmüyor. Hava'yla ilgili elimize ulaşan tek bilgi, bu olaylardan yaklaşık iki hafta sonra, yeni sevgilisi S.G.'nın çıkardığı fanzinde **"Bütün Harfleri Atıyorum İsmimden"** başlıklı bir şiir yayımladığı ve bu şiiri **"Yokum"** diye imzaladığıdır. Arkadaşları henüz Balıkesir'den dönmeyen Kenan V'yi bu şiirden haberdar etmediler. Onun daha fazla bungunlaşmasını istemiyorlardı. Belki de, bir çılgınlık yapıp Hava'nın isminden attığı diğer harfleri de almasından korkuyorlardı: "Kenan Havva."

Okulu 2 yıl uzatan Kenan V., Çapak'ı yeniden çıkarmayı denediyse de, çoktan mezun olup iş yaşamına atılan Çapak kadrosunu toparlayamadı. 2000-2001 öğretim yılında derslerine ağırlık vererek Ege Üniversitesi Kimya Bölümünden mezun oldu. Kısa bir süre sonra da Körfez Dersanelerinde "Kimya Öğretmeni Kenan Topaz" olarak işe başladı. Bu ünvanla birlikte Kenan'ın hayatında tek harf dönemi kapanmış, blok kelimeler dönemi başlamıştı. 2004 yılında, kısa bir flörtten sonra evlendiği Biyoloji Öğretmeni Dilek Çelebi, soyadından vazgeçmeyerek Dilek Çelebi Topaz'a dönüşünce de 'ismini kısaltan kadınlar'dan 'ismini uzatan kadınlar'a geçiş yapmış oldu. Dilek Çelebi Topaz, Hava'ya hiç benzemiyordu. Edebi anlamda tarif edersek; *Elif Şafak'ı övüp Orhan Pamuk'tan sıkılan; Kenan Topaz'ın kendisine önerdiği kitaplardan bayılıp düşecekken, Ayşe Kulin tarafından kollarından tutulan* bir yapısı vardı. Kenan Topaz bu durumu çok dert etmedi. Bir pazar günü evin salonundaki eski ama karakterli kütüphanesinin İkea tarafından evden kovulmasına ve "toz yuvası" bazı eski kitapların atılmasına da ses çıkarmadı. Sadece, Dilek Çelebi Topaz'ın "Bunları da atalım," diyerek eline aldığı Çapak sayılarının atılmasına karşı çıkabildi. O gece Çapak'ın eski sayılarını okurken, özellikle de "4 Element" şiirinde garip duygulara kapıldı. Hava yeniden aklına düşmüştü. Uyuyan hamile karısının yanında yatarken uzun uzun Hava'yı düşledi. Rüyasında "Naber Topaz?" deyip kahkaha atan Hava'yı zorla öpmeye çalışıyordu. Kenan V. Topaz'ın isim dünyası karışmaya devam ediyordu.

Haftaya Kenan ve Dilek çiftinin oğulları Halil Berk Çapak sayılarını yırtıyor…

Ölü bir dana ile sohbet ederken buluyorum kendimi. Gövdesi tavana asılı, kafası ise hemen yanımda duruyor. Ona değer verdiğimi göstermek için bazen gövdesine bazen de gözlerinin içine bakarak konuşuyorum. Vücudunun her iki kısmına da eşit süre ayırıyorum. Küçükbaşlardan biri daha fazla dayanamayıp "Abi ne işimiz var burda? Şimdi Azmak'ta suya girmek vardı" diyor. Örf ve adetlerimize karşı gelen bu yeni nesil küçükbaş, siyah renkli bir keçi tarafından uyarılıyor. Küçükbaşın yanına gidip "Merak etme sizi sosyal medyada savunan kalabalık bir kesim var" diyerek rahatlatmaya çalışıyorum. Yalnız daha da kalabalık bir kesim "O zaman et yemeyin mına koyim" diyerek tartışmayı farklı bir boyuta taşıyor.

Ünlü isimlerin instagram hesaplarını açıp sevimli bir kuzu ile paylaştıkları fotoğrafları gösteriyorum. Az sonra hayata gözlerini yumacak olan küçükbaşlara "Size destek çok büyük" diyerek moral vermek amacım. Kırmızı önlüğü ile iri yarı bir kasap geliyor yanıma. Ters bir söz söylediğim an ayaklarımdan tutup tavana asabilecek kadar güçlü bir adam. Çekil bakalım yeğenim diyor. Emrediyor aslında ama onun dilinde bu bir rica. Soru cümlesine ihtiyaç duymuyor çoğu zaman, bunu anlamak zor değil. İtiraz etmeden çekiliyorum. Moral verdiğim küçükbaşlardan birini estetik bir hamle ile ters çeviriyor. Direniş buraya kadarmış. Kurban Bayramını Akyaka'da geçirmenin daha eğlenceli olacağını düşünen bu yeni nesil küçükbaş, mücadeleye devam etmesine izin verilmeden kurban ediliyor.

Siyah renkli keçiyle bakışıyoruz bir süre. Yanıma gelip selam veriyor. Sinsi suratı pek hoşuma gitmediği için selamına, merhaba diyerek karşılık veriyorum. Hepimizin gideceği yer orası, karşı gelmek olmaz diyerek giriyor söze. Lafı değiştirip etinin sertliğine ve zor piştiğine getiriyorum konuyu. Kabul etmiyor. Ağzının tadını bilene keçi eti en güzel ettir diyor. Cahille sohbeti kesmenin tam sırası. Yanından ayrılıp dışarı çıkıyorum. Siyah ve mavi poşetlerle bagajlara taşınan sayısız hayat var burada. Gönül ister ki hepsiyle tek tek konuşayım ama o kadar vaktim yok. Arabaya biner binmez, kestiğimiz hayvanın geçmişi hakkında birkaç soru soruyorum babama.

Orta gelirli bir ailenin 5 büyükbaşından biriymiş. Okutmamışlar. Büyükbaş camiasında okul okumayanları mezbahaneye veriyorlar. En kötü dışardan bitirseymiş dedim kendi kendime. Tüm bunları bir kenara bırakıp bagajda taşıdığımız cesedi polislere yakalanmadan eve nasıl götüreceğimizi düşünmeye başladım. Bagajdan sızan kan bizi ele verebilir. Biraz daha bastım gaza. El frenini çekip ilk ara sokağa girmek ve arabayı değiştirdikten sonra yola devam etmemiz gerekiyordu fakat bunun için hazırlık yapmamıştık. En azından plakayı değiştirebilirdik ama bunu da tercih etmedik. Hiçbir önlem almadığımız halde sorunsuz bir şekilde vardık eve.

Annem delilleri ortadan kaldırma konusunda gerçek bir uzman. Yıllardır bu işi yapıyor ve henüz yakalanmadı. Elindeki satırı bir enstrüman olarak kullanıyor olması onun ne kadar profesyonel olduğunu gösteriyor. Evden gelen kötü kokuyu ihbar ederek bizi ele verecek olan komşularımızı engellemek için etleri hızlıca buzluğa yerleştirdi. Artık temizdik. Bayramın ilk saatlerinde muhteşem bir organizasyona imza attık hep birlikte. Yaşadığım duygusallık ve hüzün, akşam sofraya oturduğumda yerini büyük bir mutluluğa bırakacak ve bayramın tadını yine en çok ben çıkaracağım.

ÖZER AYDOĞAN

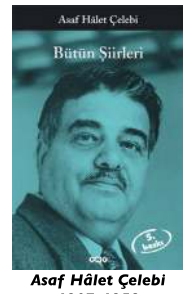

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Her gün/ karışık rüyalar görürüm,/ sincâbi uykularda"

Asaf Halet Çelebi

Asaf Hâlet Çelebi 1907-1958

Söylenegeldiği gibi; "Kar" ın çeşitli hallerine işaret eden yüze yakın kelime sahiden var mı bilmiyorum, Eskimo dilinde, ama buralarda (Antalya) "nem" in dereceleriyle ilgili en azından beş-on ayrı kelime olması lazım. En azından... Ne yani bugün olana da mı "nem" diyeceğiz? Sadece? Deyip geçeceğiz? İşler iyice çığırından çıkmak üzere. Çok şiddetlendi. Bambaşka oldu. Vahim.(bir süt bakracına düşen kaşık gibi yitip gitti uzaklar, dağlar mağlar, kayboldu-- biz de onlara göre, oradan bakınca kaybolduk, herhalde--kesif, parlak bir beyazlık, o kaldı--bembeyaz ışıldıyor karşısı--) Klima, kova kova suyu balkona boşaltıyor. (hırıltılarla)Daha önce rastlamadığım, hayret verici bir miktarda ama. (kumrular artlarında içiçe büyüyen halkalar bıraka bıraka bir derede geziniyor gibi) O kadar su odada mı? Mıydı? Neresinde? (adam boğulur)

Âşık Veysel Şatıroğlu 1894-1973

Neredeyse beş ay olacak buradayım. İlk kez bütün bir baharı yazı mazı, hepsini bu bölgede… Hem çoğu da ev içinde olmak üzere. Dört duvar. Artık pek çıkmak da gelmiyor içimden. Hemen eve dönüyorum. (uzun yıllar yatmış, tahliye olduktan hemen sonra da geri dönebilmek için uyduruk bir suç işleyen insanlar oluyor ya-- anlayabilir bir hale gelir gibi oldum sanki onları--"Bilim Kurulu"; eve yeniden tıkmana gerek yok beni artık, o iş bende--rahat uyu sen--)

"Uçan Cadılar"

Çok çok sevdiğim Japon haiku üstadı, büyük usta Basho,(Matsuo Basho) "Her gün bir yolculuktur" demişti. Sadece bir günün başlamasını diyor. Nerede, ne yaptığından bağımsız yani. Devamı şöyle zaten: "Yolculuğun kendisi de (bizatihi) bir evdir" Uygun bana. Demek hem yolculukta hem evde'yiz. Evdeyken yolda… Olabiliyoruz. Hoş. Madem yeni bir gün başladı. Yetiyor…("Uzun ince bir yoldayım,/ Gidiyorum gündüz gece" yi de andırmıyor değil, sanki, ama bizimki epey daha karamsar--onun da aynı; bilinen anlamıyla yolculuğa çıkmayla bir ilgisi yok--.)

İşte böyle mecâzi yolculuklarla yetinmeye…

Bitmedi gitti… "Hiçbir zaman tamamen bitmeyecek, diğer gripler gibi kalıcı olacak, onunla yaşamaya…" falan filan diyen şom ağızlı yabancı uzmanlar da var. (şatodaki düğüne çağırılmayan cadı misali--bir tür zevk alıyorlar, hissedebiliyorum--) Ürkütücü. (virüsü Trump gibi Uzakdoğu ile ilişkilendirmek gibi olmasın ama) Budizmin "Süreklilik Cehennemi" geldi aklıma: "sekiz cehennemden en korkunç olanı süreklilik cehennemidir, çünkü azap süreklidir orada" Ölüm de yokmuş, hiç bitmeyen azap. Sadece o.

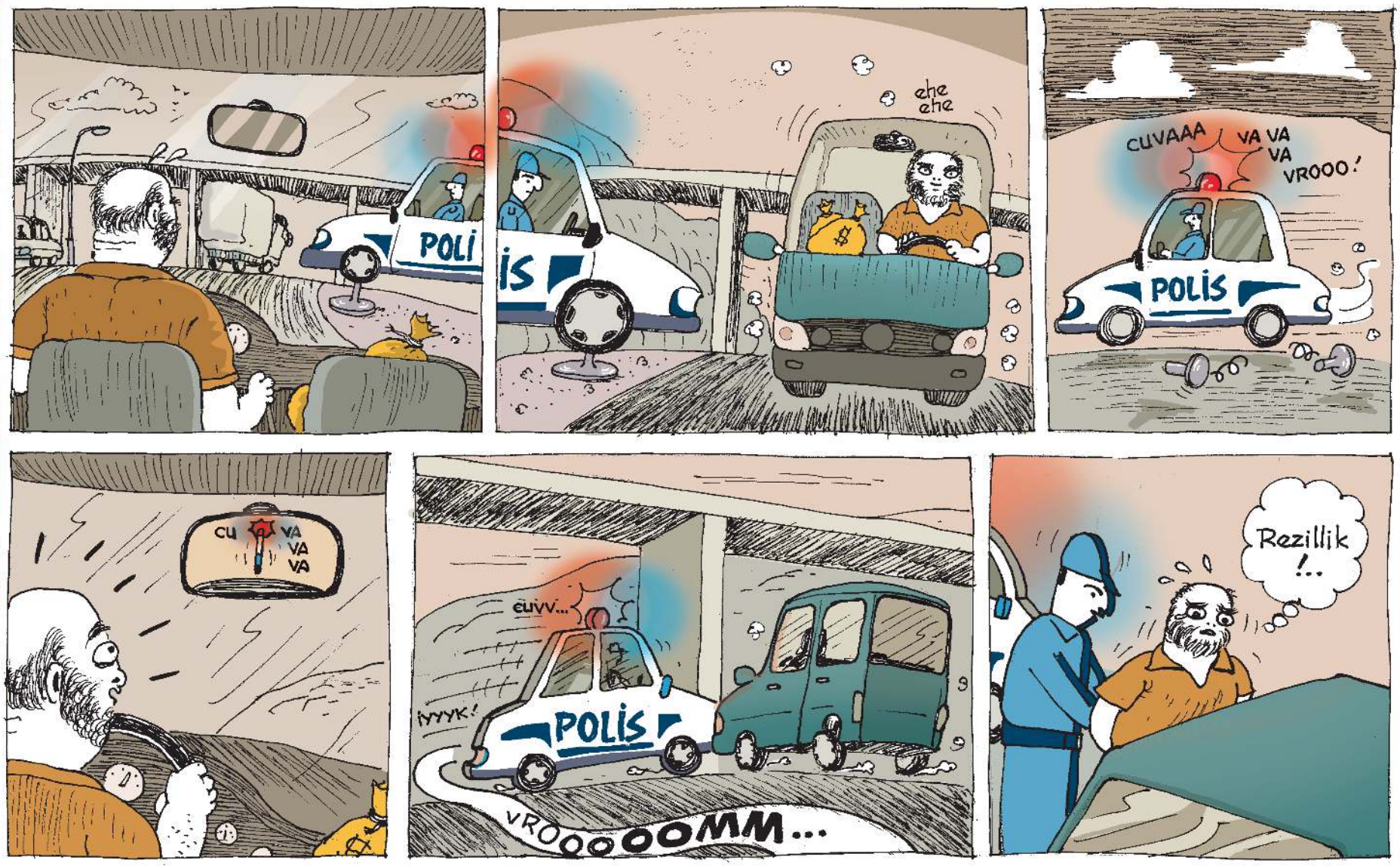
O çatal dilli uzman haksız çıksa da tamamen bitse. Yok olsa. Sonra, dönemin filmleri yapılsa da anca orada tekrar rastlasak. Sinemada. Gerçi, en son okuduğum röportajda bir ünlü Hollywood yapımcısı, (daha önce yeni bitmiş filmlerin vizyon tarihi olarak zikredildiğini ahla vahla aktardığım)2022 için bile pek umutlu değil. (o bile saf bir iyimserlik içeriyormuş meğer) "İnsanlar salonlara dönecek mi? Aşı bulunsa bile belirsiz,.. henüz bilmiyoruz... Belki de salgın tamamen bitse de, bir daha salonlara girmeyecekler. İnternet platformlarından seyredecekler, kimse şimdiden kesin bir şey, söyleyemez" diyordu. İhtimale bak. Okumaz olaydım. "Sinema salonunda film seyretmek" Her an kaybedebiliriz. "Geçmiş zaman olur ki" köşelerinde anca… Ona göre hesap yapıyorlar. Herneyse, konuşulacak konu değil… Ağır meseleler… Hepsi berbat… Bitiriyorum… (az düğüne çağırılmamışlıklarım da yok değil galiba, benim de…)

Matsuo Basho 1644-1694

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

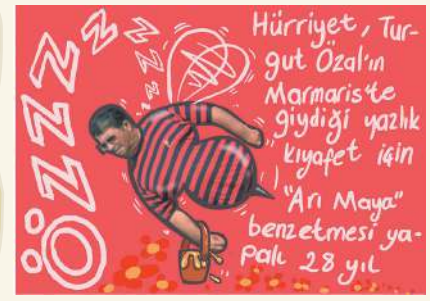

Kıbrıs'ta, denize girmek için kayalıklara yürürken görülmesinin ardından, 14 saat boyunca kendisinden haber alınamayan ve yoğun aramalar sonucu kumsalda baygın bulunan Doğuş, otel şartlarında issız ada havası yakalamayı başaralı **10 yıl,**

Bodrum Rixos'a tatil için gelen Tayyip Erdoğan'ın şerefine otelin yarısı boşaltılarak müşteriler başka otele gönderileli **11 yıl,**

Mahsun Kırmızıgül, bir istiridyenin içine yerleştirdiği pırlanta yüzüğü 25 metre derine yerleştirdikten sonra, birlikte tüplü dalış yaptığı sevgilisi Bade İşçil'in istiridyeyi "tesadüfen" bulmasını sağlayalı 15 yıl, (Habere göre, olaylar istiridyeyi bulan Bade İşçil'in denizin dibinde çığlık atması ve boğulma tehlikesi geçirmesiyle devam ediyor.)

Süreyya Yalçın'ın King Charles cinsi köpeği, Highlight Otel'in plajına Doggles marka güneş gözlükleriyle ineli **8 yıl,**

Mahsun Kırmızıgül, "Gül Senin Tenin" şarkısına Seyşeller'de çektiği klip sonrası, Türkiye'den bölgeye giden turist sayısının yılda 1500-2000'den 80-100 bine çıktığını iddia edeli **12 yıl,**

Önceden anlaştığı magazin ekibiyle sahilde buluşan manken Nilay Dorsa iki metre açıkta boğulma tehlikesi geçireli **12 yıl,**

Van Damme ve Ahu Tuğba, Mavi Tur'a çıkarak 14 gün boyunca baş başa tatil yapalı **16 yıl,**

Fatih Ürek, bacağından vurulan Asena'ya yaptığı hastane ziyaretinde, "Hâlâ bronzsun" diyerek moral vereli **17 yıl,**

Kenan Evren, Marmaris'te yapımı tamamlanan yazlık evine "kirletirler" gerekçesiyle gazetecileri almayalı **31 yıl,**

Bodrum Belediye Başkanı Cevat Bilkiç, "Artık yerli turist Bodrum'a gelmesin" diyeli **32 yıl,**

Köpeğine botoks yaptıracak kadar coşkun bir hayvan sevgisine sahip Süreyya Yalçın, "Blackberry" ve "iPhone" adlarını verdiği ördek yavrularını şişme havuza koyarak Yalıkavak Moon Beach'te yazın keyfini çıkaralı **8 yıl,**

Hülya Avşar, "Her yaz üç ayı mutlaka tatile ayırmaya çalışıyorum" diyeli **14 yıl,**

Hürriyet, Cüppeli Ahmet Hoca'nın Malta tatilinde jet ski'ye binmesini "yılın haberi" olarak vereli **14 yıl,**

Show Haber, jet ski'yle Kıbrıs açıklarında kaybolduktan sonra dalgalarla ve köpekbalıklarıyla mücadele ettiğini iddia eden Gökhan Özen'in düzenlediği basın toplantısına mimik okuyan bir uzmanla katılalı **17 yıl,**

Fransız modacı Louis Réard Paris'te bikiniyi tanıtalı **74 yıl,**

Van depremzedelerine yollanan yardım paketlerinin bazılarından mini etek, parmak arası terlik ve mayo çıkalı **9 yıl,**

Adana Karataş'a belediye başkanı olmayı düşünen Hasan Şaş, "Her sene Karataş'a gitmek için Mayıs ayını iple çekiyorum. Ama oftan poftan yatamıyorum. Ya sinek ya sıcak! Başkan olunca bunları düzelteceğim" diyerek Karataş halkına iklim değişikliği vaat edeli **9 yıl,**

Hürriyet'in "Hangi ünlü erkeğin mayoyla yakalanmak istersiniz?" anketinde ilk sırayı yüzde 28 ola Tayyip Erdoğan alalı **14 yıl,**

Zeki Müren'in yokluğunda Serdar Ortaç kendisini "Bodrum'un yeni paşası" ilan edince, Fatih Ürek, "Bu unvan halktan alınır. Buranın yeni bir paşası olacaksa, o da ben olabilirim" diyerek paşa adaylığını açıklayalı **14 yıl,**

Bakan Esat Kıratlıoğlu'nun keli gözükmesin diye uzatıp yana taradığı saçları, Heybeliada açıklarında yüzerken kafasından ayrılıp suya karışalı **25 yıl,**

nazım

Nazım Hikmet'in senaryosunu yazdığı "Bataklı Damın Kızı Aysel" filmi, plaj sahnesinde "düşmanın çıkarma yapabileceği uygun kumsal imajı" verdiği gerekçesiyle sansürleneli **86 yıl** olmuş.

İLKER ALTUNGÖK

KAÇIRANLAR İÇİN UYKUSUZ SETLERİ

Bayilerde,
Marketlerde ve Kitapçılarda

www.uykusuzdukkan.com.tr
UYKUSUZ dükkan

O Barış Bendim Arkadaşlar

Tatille pek aram yok aslında. Çocukken zaten pek öyle deniz kenarına gitmezdik. Olur a gidersek de zatürre geçirdiğim için olacak, annem sadece çok kısa süreler denize girmeme izin verdiğinden kumsalda annemlerle oturup mel mel denize bakardım daha çok. Deniz kenarı dediğim de, günübirlik Silivri, Sultanköy, Kumburgaz gibi İstanbul yakınlarındaki yerler. Öyle "güneye gitmek," "Bodrum, Kuşadası" falan zaten kavram olarak bize çok yabancı. Bodrum'un Bodrum olduğu zamanlar anlayacağınız.

Sonra zaten gerçek bir keriz olduğum için, annemle babamı darlayarak her yaz tatilinde bir şekilde bir yerde çalıştım. Ha ama yalan olmasın, ortaokulu bitirdiğim yaz "Hem tatil yaparım hem çalışırım, hem de turistler falan gelir dilim gelişir," diye güneyde bir tatil beldesinde tezgahtarlık yaptım ama sabah 7'de dükkanda çalışmaya başlayıp gece 1'de dükkan kapanana kadar çalıştıktan sonra pek tatil yapmalık zaman kalmadıydı. Zaten o sene turizmde kriz mi vardı ne, sadece İsrailli turistler vardı (İsraillileri çok severim de, onlarla İngilizce veya Almanca konuşunca daha çok onların yabancı dili gelişiyordu.)

Haftada bir gün iznimiz vardı o da çamaşır yıkamakla geçiyordu. Ha ben yine de çalışmadığım altı saati itlik kopukluk yaparak geçiriyordum ki zaten bu da onun hikâyesidir.

Tezgahtarlığın hele henüz on beş yaşında ergen bir oğlan için güzel tarafı, gün boyu bir sürü kızla tanışıp muhabbet etmek için bir zemin hazırlamasıydı. O zamanlar bir yandan punk'ım, bir yandan anarşistim falan ama punk olduğum için mi anarşist olmuştum yoksa anarşist olduğum için mi punk olmuştum kestirmesi çok güç gerçekten. İşte o ara dükkana gelen kızlardan özellikle punk, metalci gibi olan kızlarla sürekli muhabbet ediyorum. Şimdi bakınca dev kerizlik tabii günde on sekiz saat çalışıp altı saatte de kız peşinde koşmak ama halimden memnundum.

Dükkana beraber gelen iki kız vardı, tanıştık sürekli gelmeye başladılar, dükkanı kapatınca da geliyorlar bazen, sahilde takılıyoruz ediyoruz falan. Bir gün bu ikisi "Biz evden kaçıp İstanbul'a gidiyoruz," dedi. O zamanlar, o yaşlarda, hele bizim ortamlarda evden kaçmak yaygın bir fenomen. Tamam, kızlar İstanbul'a artist olmaya kaçmıyor ama yine de riskli tabii.

Ben hemen "Yav yapmayın etmeyin, en azından 18 yaşını doldurmayı bekleyin," falan bir şeyler söyledim. Bu sefer bunlar şaşırdı, "E biz ikimiz de zaten 19'uz," dediler. Hobaa… Ben 15 yaşına yeni girdiğimi hiç söylemedim tabii. Ama bir mal olduğum için "E o zaman yolunuz açık olsun," dedim. Hoş ben ne desem kaçacaktı onlar ya, ayrı mesele.

İki gün sonrası mı ne, benim izin günüm, diğer çalışanlarla hep beaber kaldığımız evde çamaşır yıkıyorum, polisler gelip beni sormuş, dükkandakiler de yok demişler, polisler de başka bir şey sormadan gitmişler. Meğer kızlar cidden evden kaçmış, aileleri de kızlar on sekizinden büyük oldukları için kaçtılar değil de "kaçırıldılar," diye ihbarda bulunmuş. Kızlardan birinin arkadaşından mı ne artık, her nasılsa "İstanbul'dan gelen Barış diye punk, metalci, hippi kılıklı bir çocukla görüşüyorlardı," diye duymuşlar, polise de öyle bildirmişler ama haberim yok tabii.

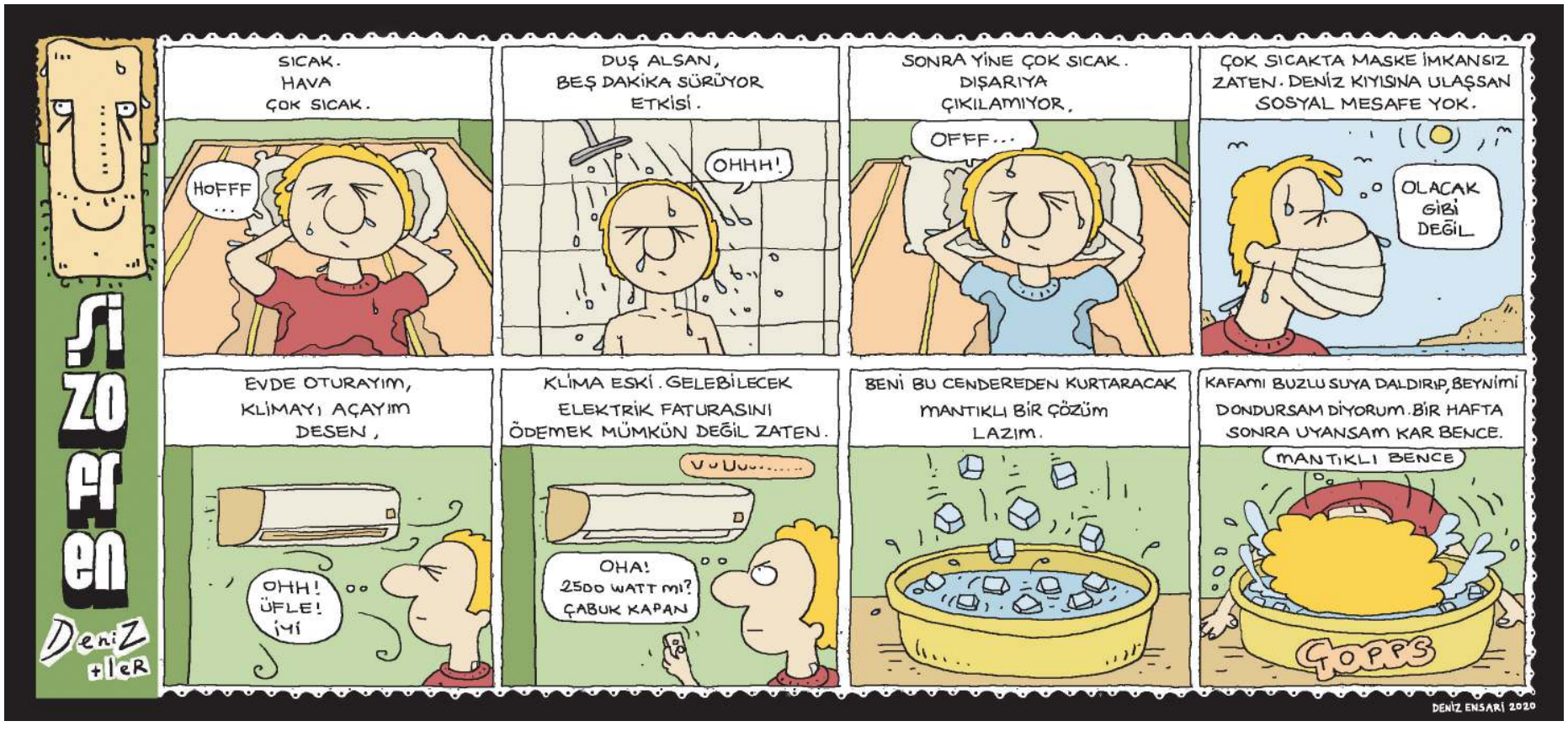
Neyse yaz bitti, ben İstanbul'a döndüm, okul başlayacak, okul başlamadan önce standart punk metalci mekanlarında takılmaya başladım. Bir gün Beyazıt'ta Barış Tut (ki benden büyük, o zamanlarda büyüktü ve iki metre boyu olduğu için hep büyük kalacak) "Ulan geçen Akmar'dayım, polis bastı, herkesi kenara çekti, kimlik kontrolü! Adı Barış olan herkesi topladılar! Götürdüler Gayrettepe'ye, yok sen bu yaz neredeydin, yok şu kızları sen mi kaçırdın diye abuk subuk sorular sordular," diye bir hikâye anlatıyor. Dedim sıçtık. Bir de dediğim gibi bu Barış Tut hem iri hem de o zamanlar çok sinirli bir abimiz, hiç sesimi çıkartmadım.

Kalktım Bakırköy'e gittim, orada da aynı muhabbet, polis gelmiş, adı Barış olan herkesi toplayıp götürmüş, aynı soruları sorup göndermişler. Bir yandan da polisin çalışma biçimi garip de olsa gayet mantıklı, gerçekten benim gittiğim yerlerde beni arıyor herifler.

E tamam, benim kızlarla tek ilgim tanışmış olmaktan ibaret ama o yaşta da feci şekilde çekiniyorsun polisten. Zaten o yaşta çekinmeye başlıyorsun çekine çekine geçiyor ömür. Ülkece Kılıbık filmindeki Kemal Sunal gibi yaşıyoruz ama çaktırmayın. Hayır, sırf polisten çekinsem neyse; basbayağı bütün metalci, rakçı, punk camiasında ne kadar ismi Barış olan adam varsa benim yüzümden kız kaçırmak suçlamasıyla ahlak masasında sorgulanmış, onlardan da tırsıyorum zira aralarında "Ulan senin yüzünden ahlak masasında ifade verdik," diye dayak atmaya yeltenecek adam da az değil. Resmen benim yüzümden sırf adı Barış olduğu için Akmar'dan Bakırköy Meydan'dan, Beyazıt'tan, Beyoğlu'ndan otobüs otobüs adam toplayıp emniyete götürmüşler.

Ha sonra polisler bizzat beni de buldu ya, o artık tamamen başka bir hikayenin konusu, onu da önümüzdeki yaz anlatırım. Hepinize sağlıklı ve keyifli bir yaz dilerken başta Barış Tut olmak üzere tüm adaşlarımdan da özür dilerim.

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 5 AĞUSTOS 2020 | Sayı: 673

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 340 TL **Yurtdışı: Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM

En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

özet:
YANDAKİ DEYYUZUN TEKNONUN SESİNİ AÇMASININ ÜSTÜNE Bİ DE TAVANDAN SU SIZMASI İLE SIVA ALTINA GİZLENMİŞ PASLI DEMİRLERLE KARŞILAŞMASI GEYSU'YU EVDEN FENA SOĞUTMUŞTUR

ORTAM VALLAA BEN EV BAKIYORUM, BURADA OTURAMAM ARTIK.. FAKAT ŞU İLANLARDAKİ FOTOLARIN PAÇOZLUĞUNA Bİ BAKSANA

Bİ DE AYNI İLAN BİN TANE EMLAKÇIDA

CİDDİ MİSİN SEN YAA, TAŞINMAK BÜYÜK PRODÜKSİYON

TAŞINMAK DEMEK SENİN GTÜ KALDIRMAN, TAŞIN ALTINA ELİ KOMAN DEMEK

COSMOSUN EN BEYHUDE EMEĞİ ALÇIDAN KEMERLİ EŞİK; Bİ YERİ ÇİRKİNLEŞTİRMEK İÇİN HARCANAN EMEK HARAMDIR USTA!

PVC KAPILI HELA, YERDEN Bİ KARIŞ YÜKSEKTE DİYORUM ALOO

CEHENNEM EVİ KOKUSU SİNMİŞ FOTOYA

MAPUS PARMAKLIKLAR

RABBİM! HUZME IŞIK BU KADAR MI PAÇOZ SIZAR İÇERİYE? DANDİK LAMİNANT PARKELERİ DERHAL DEŞİFRE EDER?

YAN YANA DİZİLMİŞ ÇEKYAT SİLSİLELİ SALON. NE YAPSAN O TELMAŞA RUHU SİLEMEN HAFIZ

SOMON RENGİNDEN SOĞUMAK İSTEYEN BU FAYANSLARA

YİĞRENÇ BORDÜR

BU AHŞAP KORNİŞLİKLER ASLA HAYATTA YENİ BİR SAYFA AÇMANA FIRSAT VERMEZ

VE EVİ YILAN GİBİ DEFORME PLASTİK BORULARIYLA SARAN KOMBİ KARMAŞASI... SOBA ÇOK DAHA HAYSİYYETLİYDİ BE HAFIZ

MUTFAĞI YENİLERKENE EN UCUZUNA KAÇILAN O MODEL DOLAPLAR

DAMACANA VE POMBASI, FOTONUN MÜTEMMİM CÜZÜ. EN ÇİRKİN MATERYAL OLMA HUSUSUNDA ÇOK İDDİALI

YOLLUĞUN ÜZERİNDEKİ KODOŞ ERKEK ÇORABI DARBELERİ HALA TAPTAZE

HER İLANDA AYNI EVİN METREKARE, KİRA, AİDAT; TÜM DATALARI FARKLI. EMLAKÇININ EN AZ ÇAKALINI BUL BULABİLİRSEN

SAHİBİNDEN.com

İLANLARA APARTMANIN DA, SOKAĞIN DA FOTOSUNU KOSAYDINIZ PRESTİJLİ SOKAKTAKİ TEK RİZE STAYLA ŞU BİNAYA HAYBEYE BAKMAZDILAR

DAR SEVİMSİZ EŞYA SIĞMAZ BİNA GİRİŞİ, MERDİVENLER

ASLA DİRLİK DÜZENLİK SAĞLANAMAZ, TEK ZİLDE İSİM YOK APARTMAN

DARACIK GİRİŞ KATI VE ONUN AHLI BAKIŞLARI

BİZ BÖYLE İSTEMİYOZ

SUCU, MOTORU, TANTANASI BİTER Mİ

KİRACISI HENÜZ ÇIKMAMIŞ DAİRELERE MAHÇUP Bİ MİNNETLE BAKMAK POZİSYONUNDA KALMAK...

RAHATSIZ ETTİK ABLA

İÇERSİ MUTSUZLUK DOLU

DÜŞMAN GELMİŞ GİBİ, HAKLI

AHH BE YENGE, SAKAT Bİ DURUM VAR MI, EV SAHİBİ YAVŞAK MI, AKAR KOKAR VAR MI Bİ TİYO VERSEN KEŞKİ

ŞİMDİ NASIL BAKICAN BANYOYA; SİFON, TAHARET MUSLUĞU ÇALIŞIYO MU, YA YATAK ODASI?

KOMŞULARINIZ HEP MİMAR, ÜNİVERSİTE HOCASI FİLAN. AYDIN, GÜRÜLTÜSÜZ Bİ APARTIMAN

EYVAH Kİ NE EYVAH! KONVENSİYONEL DESİBEL NAMLULARI DİREKT ÜSTÜNÜZE DOĞRULTULMUŞ. GENCO MÜEZZİNDEN GÜN YÜZÜ GÖREMEN VALLAA

YALAN OLDUĞUNU BİLE BİLE DİNLE

FAÇA YERLERDEN DİKKATLERİ KAÇIRIYO

AYNI EVE OYNAYAN DİĞER EMLAKÇILARLA HUKUKLARI NEDİR? SIRRINA ERİLMEZ

SİZ DE İSTİYONUZ EMLAKÇI SİZİN MENFAATİNİZİ ÖNE ALSIN HA? EŞYANIN TABİATINA AYKIRI

GEYSU! Bİ BAK!

APARTMAN ESKİ AMA TEMELDE ÖYLE Bİ SAĞLAM KAYA VARMIŞ Kİ İNŞAATÇILAR ZORLARINDAN HÜNGÜR HÜNGÜR AĞLAMIŞLAR YAPARKENE

EMLAKÇI TEMELDEKİ KAYA EFSANESİ ÜZERİNE SON KOZUNU OYNASA DA BOŞTUR. GERÇİ DESİBELDEN KAÇMAK DA MÜMKÜN DEĞİLDİR YA LAİK CUMHURİYETTE

HÜNGÜR

HÜNGÜR

HER APARTMANIN TEMELİNDEKİ ÜZERİNE MENKIBELER YAZILAN O EFSANE KAYA BÖYLE BİŞEY Mİ? GÖREN VAR MI ACEP?

HEM BAKIN EYLÜLDE Bİ KRİZ DAHA KESİN GELECEK DİYOLAR, ÖDEYEBİLECEĞİMİZ KADAR OLSUN Kİ, DÜZENLİ ÖDEYEN İYİ KİRACI BULMAK DA ZOR BU DÖNEM. AYIN BİRİ DEDİN Mİ KİRAYI MUTLAKA YATIRIRIZ BİZ, ONU DA KATMAK LAZIM HESABA.

VALLAA KABUL ETMEZ EVSAHİBİ

EMLAKÇIYA HİKAYE ANLATMIYCAAN

ZATEN YAPMAN GEREKENİ, AYIN BİRİ DEDİN Mİ KİRAYI YATIRMANI, SÖZÜNÜN ERİ NİŞANIYLA MI TAÇLANDIRALIM, NAAPALIM?

KİRADAKİ 750 LİK KÜSURATI HADİ 500'E DÜŞÜRDÜ YETMEDİ Bİ 500 DAHA MI İNSİN, DÜZ HESAP OLSUN DİYONUZ HE? AMA SONU YOK Kİ?

YAVRUM SANA EMLAKÇININ YANINDA BEĞENDİĞİNİ FİLAN ASLA ÇAKTIRMA DİYORUM SEN?

TEK Bİ DOĞRU KELAM EDİLMEDİ BU İŞ GÖRÜŞMESİNDE DE

O EVİ TUTSAK MI ACABA YAA, HEP DAHA İYİSİ ÇIKAR DİYE BAKIYOZ, SOORA Bİ BAKMIŞIZ ONU DA KAÇIRMIŞIZ

ASLA VAKTİNİ ALDIK MEŞGUL ETTİK MİNNETİNE KAPILMAMAN GEREKENDİR O. TEK DERDİ PARANI KAPMAK, UNUTMA

EMLAKÇI BAŞTA EN DANDİKLERİ GÖSTERDİ, CAZİPLERİ SONA SAKLİYÖ DİYE DİYE ELDEKİNDEN DE OLMAK VAR. EMLAK ALEMİNDE TAYMİNG VE KARARLILIK OLMAZSA KEŞKİLER VE ÇELİŞKİLER GİRDABINDA KAYBOLURSUN

METRO ÜÇ DAKİKA DEDİYDİ EMLAKÇİ; BAKALIM ÖYLE Mİ, SAAT TUT!

HAA, ARKAAŞIN TUTTUĞU DÜŞEŞ EVDİR EMELİN, AMMA ASLA ONU KERTERİZ ALMA, KENDİ NASİBİNE BAK

DİPLOMASİNİN EN BERBATI GEYSU'YA KALMIŞTIR

AY DUR ŞU LANET EV SAHİBİNE TAŞINACAĞIMIZI SÖYLİYİM BARİ

HAFTAYA BU BAHİSTEN DEVAM